

Beladen met kennis terug in Tilburg

Prijswinnaar Ton van Schaik sprak in Raad van Europa...

Onvergetelijke dagen in Wenen en Straatsburg

Het nieuwsblad van het zuiden, dinsdag 31 juli 1962

Tilburg, 31 juli – Ton van Schaik, 17 jaar, Koopvaardijstraat 34, heeft de Europese reis van anderhalve week erop zitten. Hij verloor vier kilo aan gewicht, maar hij won relaties over heel West-Europa, een scherper inzicht in Europese kwesties en (nog meer) belangstelling voor de Europese zaak.

Bovendien werden die vier verloren kilo's gecompenseerd door een vracht aan folders, boekjes, rapporten, foto's, menukaarten, convocaties en programma's. Het gewichtigste document, dat Ton meenam, is wellicht het papier, waarop in Latijn vermeld staat, dat hij, Ton van Schaik uit "Batavica" – dat is ons land – een van de prijswinnaars is van de jaarlijkse opstelwedstrijd voor middelbare scholieren en kwekelingen uit alle landen van West-Europa.

Al heeft hij de sfeer goed in zich opgenomen, de kust verkend, en handige betrekkingen aangeknoopt, met sleutelfiguren, het is nog niet zover, dat Ton een job-om-te-zoenen heeft veroverd in Straatsburg, Brussel of een van de andere belangrijke centra. Met alleen je H.B.S. A.-diploma op zak, begin je daar niet veel (althans naar wordt verondersteld). Als Ton's vakantie op is gaat hij in eigen stad economie studeren. Daar zitten in het Europese vlak wel kansen in. Immers bijna alle scholieren die hij op zijn reis sprak, waren van plan filosofie, rechten of geschiedenis te gaan doen. Onder de jeugdige Europa-kenners, die hij in Wenen en Straatsburg ontmoette, trof hij geen enkele aankomend socioloog aan.

Wiener Sängerknaben

Ton van Schaik, die oud-leerling is van het Odulphus-lyceum, vertrok dinsdag 17 juli vanuit Arnhem (waar de Nederlandse prijswinnaars, vijf meisjes en negen jongens

bijengekomen waren) naar Keulen en vandaar met de Wenen-express naar de Oostenrijkse hoofdstad. Vijftien uur achtereen zat of sliep hij in de trein. Hij ontmoette er zijn streekgenote de zestienjarige kwekelinge Corrie van Hoek uit Alphen, die in Dongen studeert en nog andere jongelui van zijn leeftijd uit Noord-Brabant, want onze provincie was rijk vertegenwoordigd.

Een bijzondere kennismaking hadden de opstelwinnaars uit Nederland met de Wiener Sängerknaben, de gedisciplineerde wereldberoemde groep jongetjes, die echter op de lange reis wel eens voor de Nederlanders mochten zingen. Woensdagmorgen om half elf kwam de groep in Wenen aan. En toen begon het pas goed. Ton sliep met een Deen, een Noor en een Oostenrijker op de kamer in een jongenskostschool.

Zij waren er nog maar vier van de 174 jongelui uit twaalf Europese landen, die zich hadden onderscheiden in de opstelwedstrijd.

Die 174 waren waarachtig niet de domste scholieren, die Europa kan voort brengen. Sommige van de prijswinnaars waren al voor de tweede achtereenvolgende keer uitverkoren, een enkeling zelfs voor de derde maal. Aan de verschillende wedstrijden (tekeningen, werkstukken en voor de oudste groep van zestien tot twintig jaar opstellen) hadden in totaal bijna anderhalf miljoen Europese jongeren meegedaan, waarvan zestigduizend in Nederland.

Het was – uiteraard – alles Europa wat de klok sloeg in Wenen. Er werd een speciaal voor de jongeren ingerichte tentoonstelling van kunst uit de tijd dat Europa nog één was, rond 1400 bezocht; er werd een rondrit gemaakt; officiële diners aangeboden (te weinig of te eenzijdig eten zijn echt niet de oorzaak van de vier verdwenen kilo's), ontvangsten gehouden, - ondermeer in het Weense stadhuis, waar ook een bal was -; de enorme sporthallen werden bezocht, men ging op excursie naar de abdij van Melk en op een met muziek gepavoiseerde boot ging het gezelschap over de Donau.

Europese schooldag

Dat was eigenlijk nog de entourage, want het hoogtepunt was de uitreiking van de prijzen in het Congrescentrum “Hofburg” op vrijdag de twintigste, de Europese Schooldag. Alle prijswinnaars zaten daar bij elkaar en er was een keur aan

autoriteiten. Een orkest van zestig man luisterde de bijeenkomst op. Prominente figuren voerden het woord. De eerste prijs, een gouden plaquette werd uitgereikt aan de Engelsman Peter Bell, een serieuzer jongeman dan zijn naam zou doen vermoeden.

Via “simultaan-vertaling”, de microfoons op de oren, volgden de prijswinnaars de toespraken en de door Prof. Brugmans, hoogleraar aan het Europa-college, geleide discussies, waarbij de stoutmoedigste jongeren het woord voerden. Inmiddels had Ton al aardig wat correspondentie-adressen, niet van zomaar andere jongens en meisjes, maar van jongeren, waarmee hij direct een boeiend contact had. Zondagsmorgens werden de groepen gesplitst en weer samengevoegd tot gezelschappen waarin alle nationaliteiten vertegenwoordigd waren. Ton van Schaik reisde met het meest heterogene gezelschap (van elke nationaliteit één vertegenwoordiger) naar Straatsburg. In dit Europese centrum beleefde hij boeiende maar vermoeiende dagen. Er werd een (tweetalige) krant bezocht, de gebouwen van de Europaraad werden bekeken, men reisde naar de Zuid-Vogezes, er werd op de Rijn en in de haven gevaren, een orgelconcert beluisterd, de radio nam een interview af, de prachtige kathedraal werd bezichtigd enz enz.

Raad van Europa

En ook werd er gediscussieerd; in een van de vergaderzalen van de Raad van Europa. Dit keer bond Ton van Schaik een debat aan met kampioen Peter Bell over de importantie van Robert Schumann. Men kwam, geheel in de geest van de conferenties, tot 'n compromis. Met genoegen denkt Ton terug aan het bezoek aan Burg Liebenzell in het Zwarte Woud, het kasteel waar de federalistische filosofen hun stellingen verdedigen. Hij trof er schilderachtige lieden van het rauwkost-esperanto-type aan.

Het was eerder vrijdag 27 juli, dan hij, ondanks het zware programma gewenst had. Een enkele reis Straatsburg-Tilburg voerde Ton van Schaik zaterdag jl. terug. Eenieder die een debat over het nut van een verenigd Europa met hem aandurft is moedig, want Ton is thans niet alleen topzwaar met kennis geladen, maar ook uitgeslapen